

İlk Sahne

SAĞIRLAR ROMANINDAN

Gece, Çerkezköy’de her zamanki gibi ağırdı. Sanayi bacalarının gündüz bıraktığı is, karanlıkla birlikte evlerin içine sızmıştı. Sokak lambası yanıp sönüyor, perdelerin arasından salona solgun bir ışık düşüyordu. Hasan kanepede uyuyakalmıştı. Televizyon açıktı ama sesi neredeyse yoktu. Alışkanlık...

Zeynep, mutfak masasının üzerinde Elif’in okul defterlerini toplamış, Ayaz’ın yerde bıraktığı oyuncak arabayı kaldırmak için eğilmişti. Piyano köşedeydi. Eskiydi. Çatlak vernikli... Yıllardır çalınmamıştı ama atılmamıştı da. Çünkü Elif bazen tuşlara basıp “şarkı yaptığını” söylüyordu.

Saat 04.17’de ilk darbe geldi. Önce kapı sallandı, sonra duvar. Hasan’ın uykusu yarım kaldı. Ayağa kalktı ama ne olduğunu anlayamadan ikinci darbe kapıyı yerinden kopardı. Kilit patladı. Tahta içeri doğru kırıldı. Gecenin karanlığına karışan simsiyah giyinmiş yüzü maskeli tek tip kulaklık takan insanlar girdi. Hasan koşarak koridora doğru koştu. Zeynep çocukların yanına gitti, hepsi korku içindeydi.

Sessiz, hızlı, kararlı...

“Yere yat!”

Ses tonunda öfke yoktu. Emir vardı. Bu daha korkutucuydu.

Hasan refleksle öne geçti.

“Durun, çocuklar var.”

Dipçik göğsüne indi. Nefesi kesildi. Dizlerinin üstüne düştü. Zeynep bağırdı, Elif çığlık attı. Ayaz ağlamaya başladı: O ağlama evin içinde yankılandı ama kimse dönüp bakmadı. Ev dağıtılmaya başlandı. Dolap kapakları kırıldı. Yataklar kesildi. Yastıklar bıçakla yarıldı. Zeynep'in elleri titriyordu. Elif'i arkasına almıştı. Ayaz'ı kucağına çekti.

“Ne arıyorsunuz? Ne olur söyleyin...”

Cevap yoktu.

Sonra biri durdu.

Salonda...

Piyanonun önünde...

Bir Sağır eğildi, oyuncakları inceledi. Elif'in bebeklerinden birinin kolu kopmuştu. Ayaz'ın arabası tuşların arasına sıkışmıştı. Adam kapağı yavaşça kaldırdı.

Hasan sürünerek yaklaştı.

— “O... o çalışmıyor.” dedi nefesi hırıltılıydı.

— “Yıllardır... çocuklar oynuyor sadece...”

Sağır, tek bir tuşa bastı.

Tın.

Ses kısa, boştu ama o evde yıllardır duyulmamış bir şeydi.

Bir anlık sessizlik oldu.

Zeynep'in kalbi duracak gibi oldu.

— “Hayır... hayır lütfen... çocukların oyuncağı o...”

Hasan ağlamaya başladı, çocuklara bir şey yapacaklarından endişelendi.

Sessizce...

Utançla...

— “Ben eskiden... çalardım.” dedi.

— “Ama bıraktım... her şeyi bıraktım...”

Silah sesi o cümlelerin ortasında geldi. Hasan geriye doğru savruldu. Kafası piyanonun kenarına çarptı. Gözleri açık kaldı. Elif babasının yere düştüğünü gördü ama anlamadı. Ayaz “baba” diye bağırdı.

Zeynep ayağa fırladı.

— “Hasan!”

İkinci silah sesi daha yakındı.

Kurşun Zeynep’in karnına girdi. Arkaya doğru çarptı. Duvar kanla boyandı. Yere düştü ama ölmedi. Bilinçli bırakıldı.

Bir Sağır Elif’i kolundan tuttu. Sertti ama acele etmiyordu.

— “Bak...” dedi.

— “Unutma.”

Piyano tekmeyele devrildi.

Teller koptu.

Tahta çatladı.

Oyuncaklar ayaklar altında ezildi. Ayaz’ın arabası paramparça oldu.

— “Müzik...” dedi aynı sakin ses,

— “Evde tutulmaz.”

Hasan yerdeydi. Kan piyanonun altına doğru yayılıyordu. Televizyon hâlâ açıktı ama artık görüntü karıncalanıyordu.

Sağırılar çıkarken ışıkları kapattı.

Kapıdan çıkmadan önce biri durdu, geriye baktı.

— “Şanslısınız.” dedi.

— “Sadece hatırlıyordunuz.”

Kapı kapandı.

Karanlık.

Zeynep’in bilinci kapanırken Elif’in ağlaması, Ayaz’ın hıçkırığı ve kırık piyanonun tellerinden gelen metalik bir uğultu kaldı.

Komşuları her şeye şahit olmuştu ama ambulansı bile aramak istemediler çünkü başlarına neler geleceğini biliyorlardı. Hıçkırıklarını içlerine atarak ağladılar. Hasan yerde kanlar içinde yatıyordu. Ayaz ve Elif birbirlerine sarılarak ağlıyordu. Evet, Zeynep ölmeyecekti belki ama küçük bir oyuncaktan bile korkuyorlardı.

O evde müzik yoktu artık. Ama sessizlik, ömür boyu kalacaktı.